

„Er Jørgen Staun hjemme?“ spurgte han.

Nej, han var just kørt til Randers, fortalte Drengen.

„Naa, er han det,“ sagde han blot, men tænkte ved sig selv, at det var sært nok.

Stuehuset var en lav Bindingsværksbygning med to Indgange. Han gik hen mod den, der førte ind til Bryggerset og Aftægtsstuen. Da han stod i Fremmerset og mødte en Duft af Haarolie, tænkte han, at Oleane eller Pigen nylig maatte være gaaet der igennem. Indenfor den lukkede Bryggersdør tilvenstre hørte han Lyden af en Vandøse.

Idet han vendte sig til den modsatte Dør, der gik ind til den gamle Kones Stue, aabnedes den anden paa Klem, og Oleane stak Hovedet frem. Hun var i Færd med at klæde sig om. Haaret hang hende ned over Skuldrene.

„Ja, gaa du kun ind. A kommer straks,“ sagde hun.

Mads Vestrup bankede paa og kom ind i en lysfattig, tilsyneladende tom Stue, der hilste ham velkommen ved et hakkende Bornholmerur.

Forhænget til en Alkove blev ført til Side, og et indbundet Hoved kom tilsyne. Det var Aftægtskonden paa Gaarden, Jørgen Stauns Mor. Den gamle Kone havde været sengebunden i de sidste ti Aar. Det var et Maveonde, hun led af, hvad man ogsaa nok kunde mærke paa Luften i Stuen.

„Er det Præsten?“ spurgte hun og lagde en lang, gul Benhaand skyggende over Øjnene.

„Ja,“ sagde han og stillede sin Kæp hen i Krogen med